

GLEÐILIG JOL

HÚSKALLURIN

EITT ÆVINTÝR

Eina ferðina vóru tað tveir bondur, sum bðu naglast. Men ójavnir vóru teir í korum, annar ríkur, hin fátækur. Tann ríki var so natin, at fuglur fleyg ikki yvir honum, rakaði meir og meir inn undir seg, varð tí ríkari og ríkari, sum tíðin leið. Tann fátæki afturimóti verður fátækari og fátækari dag undan degi, hann má altíð tyða til tann ríka um hjálp og lata tungar útreiðslur afturfyrir. Tann fátæki noyðist eisini at selja til tann ríka fyrir tann pris, hann setur á, og tað var vanliga hálygvíð.

Men nú ber tað so á, at tann fátæki fær ein húskall til hjálp.

Fyrsta dagin hesin húskallur er á garðinum verður hann sendur við meldri, trimum skeppum av rug.

Mylnarin er fullur, tá ið húskallurin kemur at mylnuni. Men hann melur kornið og tekur helvtina afturfyrir. »Hetta ber ikki til,« sigur húskallurin við mylnarin, »tú kann ikki taka so nógv afturfyrir, tí tað er ein fátækur maður, ið eigur.« Men tað legði mylnarin einki í, húskallurin mátti fara heim aftur við tí syndrinum, sum eftir var.

Ája, nú hevur tann fátæki mjøl nakrar dagar, men so kemur skattakrevjarin, og einki oyra í húsinum. Tungur í huga gongur hann og hugsar um, hvat nú er at gera. Tann ríka aftrar hann seg við at heita á, tí tað hevur hann gjørt so tíðum. Hann fer at leita í goymslunum sínum, um einki er, hann kann avhenda og fáa nokur oyra afturfyrir. Jú, nú finnur hann eitt sindur av vánaligum havra, sum sloðist eftir í einum bingi. Hetta fyllir hann í posar og sendir húskallin til handilsmannin við tí.

Nei, handilsmaðurin er einki fyrir at keypa. »Hetta dugur ikki,« heldur hann fyrir, »ið hvussu er, gevi eg ikki meiri enn hálvan pris.«

»Tað ber ikki til,« sigur húskallurin, »tað er ein fátækur maður, ið selur. Fær hann einki fyrir tað, setur hann til.« Men handilsmaðurin verður við sitt, og húskallurin má taka við tí, hann gevur.

Tann fátæki fær nú góldið sin skatt. Men tað er ikki leingi, so er eingin mjølsaðin eftir í húsinum. Hvat er nú til ráðar at taka? Jú, hann fer til húskallin, biður hann leggja sær ráð.

»Gev mær nakrar tómar posar frá teir og læt teir vera stórar,« sigur húskallurin, »so skal eg royna at fáa teir ein neva av mjøli.«

»Posar skal tú fáa,« sigur tann

fátæki. »Men hvat skal tú gera við teir?»

»Eg fari oman til mylnarin. Í dag skal eg taka mjøl burtur av frá honum. Hin dagin, eg var, tók hann burturav frá mær,« sigur húskallurin.«

Tann fátæki spyr aftur, hvussu tað skal berast í bandi. Men hann fær einki svar.

Húskallurin fær sær nú teir tómu

húskallin.

»Ja, líka reiðiliga, sum mylnarin fekk burtur av meldrinum, eg var við hin dagin,« svarar húskallurin.

Nú er ovurhonds av mati í langar tíðir, og tey eru mett og væl sett í húsinum hjá tí fátæka, men oyra er ikki í húsinum. Tá ið so skattakrevjarin kemur aftur, stendur bóndin líka uppkastaður sum áður. Hann fer til húskallin og biður leggja sær ráð.

Gev mær nokur tómar smórlot, so fái eg drúgvast nokur oyra til tín,« sigur húskallurin.

Bóndin biður siga sær, hvussu hetta skal bera til.

»Jú,« sigur húskallurin, »nú skal eg fara oman at tingast við handilsmannin. Hin dagin var tað hann, ið tngaðist við meg.«

Hann fær nú upp í vognin av smórlotunum og fer avstað. Tá ið hann kemur á sandoyruna, fyllir hann sand í allar hesar tómu smá-kaggarnar, sær botnarnar í aftur og koyrir til handilsmannin.

Handilsmaðurin hevur nógv um at vera henda dagin; men hann er glaður, tá ið hann sær húskallin koma

Vit ynskja viðskiftafólki okkara eini
góð jól og eitt eydnuríkt nýttár
P. FRANTS RESTORFF

posarnar upp á vognin og koyrir avstað. Á vegnum kemur hann um eina sandoyru. Har legst hann at fylla sand í allar posarnar og bindur væl fyrir. So koyrir hann at mylluni við rokaðum vogni av væl fyltum posum. Mylnarin hyggur út gjøgnum eina luku í erva á mylluni og biður húskallin sjálvan bera posarnar inn í goymslurúmið, tí hann hevur ikki stundir.

»Tað er gaman í,« sigur húskallurin og ber nú allar sandposarnar inn í goymsluna, setur teir innast við veggin og mylnarans egðið korn uttan fyrir. Tá ið hann er liðugur, kemur mylnarin væl hýrdur yvir alt tað korn, hann nú hevur fingið, tekur burturav, tað hann skal hava í løn fyrir meldurin og melur rest. At tað er hansara egðið korn, grunar hann ikki.

Úti á kvøldinum kemur húskallurin heim aftur til tann fátæka við fullum vogni av mjøli. Tá er froi, kunnu tit ætla. »Men tú hevur væl fingið tað reiðiliga?« spyr bóndin

við hesum nógv smøri og heldur fyrir:

»Tú hevði mestur sjálvur sett smórtroini inn í goymsluna, eg skal koma til tín, tá ið tú ert liðugur við tað.«

Jú, húskallurin er til dystin fús, hann fer at bera, setur øll sandiløtini (Framhald á 4. síðu)

Jólablaðini eru nú øll komin. Á at lita so eru tey litfugur. Jólastjornan er 40 blaðsíður við ymsum jólalesnaði, yrkingar, søgur og frásagnir og onkrum til spæls.

Følv er eisini 40 blaðsíður. K. O. Videro innleiðir, og síðan eru bæði søgur, frásagnir og yrkingar.

Jólaboð eisini 40 blaðsíður. Hetta er jólablað KFUM's. H. Poulsen, prestur innleiðir, síðan eru menn sum E. í Garði, Adrian Johansen, Chr. Høj, Johan Nielsen, prestur, Flóvin Flekk, sum skriva.

Samanlagt man tað vera gott, ið nú kemur í føroysku jólablaðini, tey hava uppiborið at fingið góðan stuðul frá fólki okkara framm um onnur.

Skúlablaðið, hefti 9, er komið. — Grein er um skúlar, sparikassar, Johan M. Fr. Poulsen, sum tann 1. sept. hevur lagt skúlastarvið frá sær, o. a. skúlum viðvíkjandi.

Haslev Landbrugs- og husholdningsskole hevur sent út ársfrágreiðing fyrir 1958. Ymsar greinir eru í hesum næstan 70 blaðsíður stóra riti. m. a. hevur Nicolina Højgaard Simonsen skrivað grein, sum nevnist: Den færoske husmoder før og nu, myndir eru í bókini m. a. av teim føroysku gentunum, ið verið hava á skúlanum í summar. Tær vóru: Ester Eliassen, Tvøroyri, Karolina Hansen, Gøtu, Ruth Hansen, Skopun, Tóra A. Hansen, Sørvgar, Turid F. Hansen, Gøtugjóv, Johanna og Ragna M. Jacobsen, Vági, Judy Joensen, Haldórsvik, Marianna M. Krabenhøft, Skopun, Ragnhild F. Lamhauge, Rituvík, Astrid E. Lydersen, Viðareiði, Amy M. Olsen, Rituvík, Ann Olsen, Sørvgar, Ruth Samuelsen og Riborg Simonsen, Havn.

J. C. Johannesen deyður

Stjórin í Fiskasøluni, Jens Chr. Johannesen, sum í seinastuni hevur verið brekaður, doyði mánadagin 15. desember. Hann var afturkomin við Tjaldrinum kvøldið fyrir, men ikki var hann meir enn komin heim, tá slóknaði hann. Jens Christian varð 50 ára gamalur og hevur verið stjóri Fiskasølnunnar, síðan hon varð stovnað. Frammanundan hevði hann havt starv í Danmark, m. a. innanfyri blaðvirki.

Samráðingar um setan av landsstýri

Javnaðarflokkurin hevur í vikuni havt samráðingar við allar tingflokkar um setan av landsstýri; men tá blaðið fór til prentingar í gjárkvøldið, var enn einki úrslit fingið til vega, men enn fóru tá realitetssamráðingar fram flokkanna millum.

Samráðingar hava verið uttan íhald, síðan tingið kom saman.

Javnaðarflokkurin vil sjálvandi vissa sær, at tey mál, hann arbeidir fyrir, verða gjøgnumførd, t. d. fólkapensjónin, botan av ymsum sosialum

forsorgarlógum, uppbyggjan av fiski vinnuni, botan av lonarkorum fiskimannsins, viðkan av fiskirettindunum í Grønlandi og loysn av fiskimarkinum, broytt lánskipan viðvíkjandi húsabygging o. fl.

Hetta eru tey hovuðmál, sum javnaðarflokkurin roynir at fáa fleirtal fyrir at fremja í komandi landsstýri.

Nú liður so væl til jóla, at tað er illa hugsandi, at landsstýri kann verða sett fyrir jól.